

Ófriður á Café Natúr leygarkvøldið:

Skotar smildraðu innbúgv og gjørdu seg inn á tænararnar

Matstovan var fullsett, tá sjeý skotar, sum eru sjómenn, gingu bersærks-gongd, av tí at tænararnir ikki vildu útflyggja teimum øl. Teir fóru at blaka við innbúgvinum og lögdu at enda á tveir tænarar, meðan skelkaðir gestir hugdu at

DAGNY JOENSEN
ALVUR HARALDSEN

Tað var illsligt leygarkvøldið, tá skotski trolarin seint á kvøldi legði at bryggju í Havn.

Leygarkvøld var og skotarnir fóru beinu leiðina niðan á Café Natúr, har tænararnir skonkuðu fyrri teimum.

Av onkrari orsök virkaðu gjaldskortini hjá teimum ikki, og mennirnir høvdu bert 156 krónur í reiðum peningi, tá teir skuldu gjalda rokningina, sum var umleið 266 krónur.

Hildu seg hava goldið ov nógv

Tænarin fór aftur eftir ølinum, sum mennirnir høvdu fingið á bordið.

Tá kom ein teirra við øðrum gjaldskorti, sum riggaði, og tænarin tók tær frestaðu 110 krónur av kortinum, tá goldið var áðru ferð fyrri nýggja umbering av øli.

Sjómennirnir gjørdust í

øðini og skuldsætti tænararnar fyrri at hava svikað, og vildu vera við, at teir høvdu goldið ov nógv. So kom ófriðurin.

Brúktu stólabein sum lurkar

Tað byrjaði við at ein skoti tók ein stól, og blakaði hann eftir tænanarum, og við eitt reisti øll skipsmanningin, sum tali einir sjeý mans, seg upp, og bjóðaði gestunum av.

Teir blakaðu við tí, sum fyrri var - gløs, øskubikar, fløskum og stólum.

Stólinir vóru pettaðir sundur og stólabeininir brúktu sum lurkar.

Tænararnir, sum eru fedgar, pápin er venjari hjá H 71, og sonurin er við á liðnum, vildu einki gera, av tí at teir skuldu spæla hondbólt dagin eftir, og tí ikki vildu koma til skaðis við at leggja uppí. Teir noyddust tí at lata seg buka, meðan matstovugestirnir skelkaðir

hugdu at.

Gestur við farteleson bobaði lögregluni frá

At enda kom ein av gestunum so mikið fyrri seg, at hann ringdi til lögregluna á farteleson síni.

Thurid Samró, stjóri á Café Natúr, sigur við Sosialin, at skotarnir rýmdu áðrenn lögreglan kom, men at teir eru meldaðir til lög-regluna.

Innbúgv fyrri einar 10.000 - 12.000 krónur er oyðiligt, og tað skulu skotsku sjómennirnir gjalda.

Hon sigur annars, at skotarnir bóru seg at sum rættir ófriðarkroppar, júst sum bretar eru kendir fyrri tá fót-bóltsdystir eru.

Á Café Natúr hava tey ikki verið fyrri slíkum áður.

Bót og sektaruppskot

Á Politigardinum verður sagt, at skotarnir vórðu av-hoyrdir áðrenn teir fóru av-stað aftur. Teir eru skuld-

settir fyrri brot á politivið-tøkurnar, og fingur sektar-uppskot, sum teir góðtøku.

Hvør maður skal gjalda 1500 krónur, umframt at teir fingur eina bót, ið fer til endurgjald fyrri oyðilagt innbúgv o.a. á Café Natúr.

Rættiligur ófriður var á Café Natúr leygarkvøldið, tá nakrir skotar, sum við skipi sínum vóru komnir inn á Havnina at troka, fóru í býin. Teir høvdu ikki

nóg mikið av reiðum peningi, og gjaldskortini riggaðu ikki so væl.

Skotarnir brutu stólar og brúktu stólabeininu sum lurkar, men ein gestur kom skjótt fyrri seg og ringdi á

farteleson síni til lögregluna, sum kom á staðið, men tá vóru skotarnir rýmdir

Brundtland stuðlar ikki Jagland

Fyrri viku síðani kom fyrrverandi norsk forsætisráðharri Gro Harlem Brundtland við bóknummar tvey um sítt lív. Hendan bók er um tey árin, hon sat sum leiðari fyrri norsk stjórnini, og bókina kallast Dramatiske år.

Longu áðrenn bókina kom út var eitt evni nógv umtalað, og tað er um sonin Jørgen, sum tók sítt egna lív. Men harafturat fekk Thorbjørn Jagland eitt spark á skinnabeini.

Ynksti ikki Jagland

Fyrri fyrstu ferð síðani Gro Harlem Brundtland valdi at leggja frá sær sum floksleiðari í Arbeidara-flokkinum í 1992, hevur

hon lyft dúkinum eitt sindur uppfrá. Í bókini skrivur hon meir og minni beinleiðis, at hon ikki ynskta at Thorbjørn Jagland skuldi taka við sum floksleiðari. Jagland var tá flokkskrivari og røkti sítt starv væl.

Í bókini sigur hon, at tankin um at Jagland kanska skuldi gerast floksleiðari fekk hana at ivast.

Ein frálukur flokkskrivari, ja, men hvat við «evnen til á kommunisere og ikke minst markedsføre utad», økir sum »Jens Stoltenberg gjennom radio og fjernsyn klart hadde vist hvilke evner han hadde.»

jhg

Lesarabrøv

Brúkarasamfeløg

Tað finst ein landsskaðilig brúkarar- og tveit-burturmentan innan alt landshúsarhaldið. Tað er tá ið vit hava so nógv ymisk húsarhaldstól til arbeiðir og loysa uppgevar.

Tað er eisini flutningstól, so vit koma til og frá arbeiði, heimi, skúla, læruplássi, fritíðartrivi. Tað er ein fylgja av øllum hesum tólum, sum hevur skaft dovinskpa, forkelan, letigongdina. Tað er skaðiligt

fyrri heilsuna hjá øllum ættar-bólkum av báðum kynum, ið tørva kropsliga røkt.

Tað er eingin, sum í dag doyrv av at fáast við fritíðar-triv, so tú kanst fáa eina friska sál í einum friskum likami.

Tað er eisini kostnaðarmikið at hava slík tól, sum menniskjan arbeiðir so hart fyrri at gjalda og at oyðileggja sær lív og heilsu, sum vindur uppá seg.

Tað hevði sæmt seg betur, at fólk sluppu sær av við fleiri av hesum tólum, flutningstólum og spardu hesar útreiðslur.

Tað eru ikki húsarhaldstól og flutningstól, ið skapa nakra lukku og eydnu, men eitt gott lív, tá ið tvey klára væl upp sínámillum.

Tað hevur nógv stórra týðning at vinna sær heilsu-bót og økta vælveru í tí dagliga lívinum við fjølbroyttum kosti/kosttilskoti og

motiøn, ið flest øllum tørvar.

Tað síggja vit, tá ið hjúklað verður um øll hesi væl-bjargaða, sum fáa alt borð-reitt á einum fati, koma til skorin klæði og fáa alt litið upp í hendurnar av øðrum.

Tað hevði tí verið gott, um givist var at hjúkla um tey vælbjargaða, sum ikki vita, hvat tað er at gera nakad sjálv ístaðin fyrri altíð at skula líta á onnur.

Tað er ótrúligt, sum nógvir ættarbólkar í dag eru hjálparleysir. Óðrvísi er við teimum brekaðu, blindu, deyvu, menningartarnaðu, gomlu, sjúku, ein hevur samkenslu og samhuga fyrri. Tað eru øll hesi, sum tað altíð er gingið út yvir, tá ið vælbjargaða lata sína mis-nøgd ganga út yvir tey, sum hava tað ringt í tí dagliga lívinum, hvat ein sær og ikki kann góðtaka.

Tað eru nógvir stak vánaligir færoyingar, ið ikki eru sína uppgávu nóg vaksnir, tá ið hesi flyggja undan á-byrgdum og skyldum, sum ein dagliga sær.

Tað eru slík, ein kallar ræðuskítar og vingliskóltar, sum ikki hava dirvi og áráði at siga sína meining á røttum stað til røttu ar-beiðsgevarar og arbeiðstak-arar.

Hans Birgir Hansen

Lesið eisini Sosialin á Netinum

www.sosialurin.fo

